

Què pot passar l'1 d'octubre?

written by Joan Fonollosa | 24 de juliol de 2017

Davant la convocatòria del referèndum de l'1-0 hi ha unes quantes preguntes que tots ens fem: Què pot passar? Amb quin panorama ens podem trobar el dia 1 al vespre? I, sobretot, què podem fer els partidaris de la independència perquè el resultat sigui favorable als nostres desitjos? On seran més eficaços els nostres esforços? Aquest article és un intent de respondre a aquestes preguntes partint de la informació més fiable disponible: els resultats electorals del 27-S.

Comencem amb les dades fredes:

Electors censats	5.510.853	100%
Votants	4.130.196	74,9%
Abstenció	1.380.657	25,1%
Bloc del Sí	1.966.508	35,7%
Bloc del No	1.608.840	29,2%
Altres	554.848	10,1%

Anomenem "Bloc del Sí" als votants de JxS+CUP, "Bloc del No" als de C's+PSC+PP i "Altres" als de CSQEP+extraparlamentaris+blancs+nuls. Observem que els votants de CSQEP (367.613 vots, un 6,7% del cens) i els d'UDC (103.293, un 1,9% del cens) sumen el 85% dels votants d'aquest grup.

Abans d'entrar en matèria, un detall i una precisió per als que sumen alegrement els vots no expressats a la banda que els convé: la suma dels abstencionistes més els "altres" és 1.935.505, més que els del No i menys que els del Sí. Certament, aquest és un exercici fora de lloc, però convé tenir-ho present quan es vol deslegitimar el resultat del 27-S afirmant que el Sí "només" representa un 36% del cens: la realitat és que un 36% va dir Sí, un altre 35% no es va manifestar i només un 29% va dir No. Quedi clar.

La translació d'aquests resultats als del referèndum depèn de

tres variables i intentem preveure com poden comportar-se:

1. La fidelitat dels votants dels blocs del Sí i del No per la seva postura
2. Les variacions de l'abstenció
3. Què faran els votants dels "altres"?

Cal suposar que la fidelitat de vot dels blocs del Sí i del No serà alta; potser a algun Sí li tremolin les cames i potser algun No canviï de parer a la vista del comportament de l'Estat, però en principi cal suposar que no hi haurà variacions gaire significatives.

Tampoc a l'abstenció s'han de suposar variacions gaire grans: un 75% de participació ja és molt alt, i el que hi ha en joc en la votació és el mateix, de manera que no és d'esperar que variï gaire. Com a molt, es podria donar el cas que els partidaris del No cometessin l'error de donar la consigna de no anar a votar, però aleshores l'única cosa que aconseguirien és augmentar l'abstenció, i també el percentatge de Sí. En el cas més extrem, hi hauria un 100% de Sí amb una participació del 36%.

Suposant que les dues primeres variables es mantenen igual, si tots els "altres" s'abstenen o voten en blanc –que per al cas és el mateix– el Sí guanyaria per uns 358.000 vots de diferència, que en percentatge de vots vàlids (el paràmetre que cal usar per determinar el resultat d'un referèndum) seria 55,0% a 45,0%. Un resultat claríssim. Ara bé, si tots aquests "altres" optessin pel No (una hipòtesi que a priori sembla poc probable) aleshores el resultat seria desfavorable per uns 197.000 vots, 47,6% a 52,4%. Un resultat també clar, però menys que l'anterior.

La qüestió, doncs, és què faran aquest mig milió llarg de vots del grup dels "altres". Fixem-nos que per a la victòria del Sí calen menys vots dels "altres" que per a la del No. Dit d'altra manera: només que 98.591 dels "altres" votin Sí el referèndum es guanyaria encara que tota la resta d'aquest grup

(456.257) votés No; per 2 vots, però es guanyaria. I si els "altres" que no voten Sí tampoc no voten No (s'abstenen o fan vot blanc o nul) la diferència seria cada cop més gran a favor del Sí. Això vol dir que si se sumen per al Sí tots els 103.293 vots que va recollir UDC seria suficient per assegurar la victòria, facin els que facin els de CSQEP i tota la resta. En aquest sentit, els 30.157 vots del PACMA, tot i que no suficients, són una bossa important a considerar. Només amb aquests 133.000 vots el Sí guanyaria per una diferència d'uns 70.000 vots, encara que tota la resta votés No: 50,8 a 49,2 en percentatge. No sembla que hagi de ser una tasca especialment difícil convèncer uns electors que, al capdavall, provenen de l'antiga CiU i uns altres que són clarament antitaurins.

Una altra possibilitat, tot i que més difícil, és mobilitzar alguns abstencionistes. Aquest és un grup molt heterogeni, on hi ha des d'errors del cens fins als avis que no poden sortir de casa, o els que, per convenciment o perquè "passen" de tot, no voten mai. Costarà, però cada vot que es mobilitzi en aquest grup pot ser decisiu. Atenció: això és cert també per al No, de manera que fora bo vigilar i cuidar les organitzacions que poden "moure vots" de gent a qui pot costar anar a votar.

Conclusions:

1. Tots els votants de JxS i de la CUP han d'anar a votar, i votar Sí, inexcusablement.
2. Si els del No es volen abstenir, és el seu dret. I també el seu problema.
3. Per assegurar la victòria només cal aconseguir uns 100.000 vots més, que fonamentalment poden sortir:
  - a. dels 367.613 vots de CSQEP;
  - b. dels 103.293 vots d'UDC, que poden ser suficients per ells sols; i
  - c. dels 30.157 vots del PACMA, insuficients per ells sols, però que poden ser una contribució molt important.
  - d. Evidentment, tampoc no s'han d'oblidar els 53.785 vots dels

altres grups extraparlamentaris, blancs i nuls, tot i que la seva dispersió fa difícil trobar-los en quantitat significativa.

4. Encara que costi, porteu a votar els avis que no poden sortir de casa, feu venir els fills de l'estranger, mireu de convèncer aquell "passota" i/o anarquista que no vota mai i, en general, procureu que l'abstenció es transformi en Sí. En aquest sentit, els col·lectius d'immigrants són molt importants: no hem de deixar que els del No se'ls facin seus.

Així de fàcil. I així de difícil. Ho tenim bé, molt bé, però no val a badar.